

389. Van örök kincsünk

Burkhard Waldis
(1495–1556)

Van örök kincsünk, be-cse-sebb Nincs
Az a-rany, e-züst, drá-ga-kő Csak

ná-la föl-dön, é-gen, Nem
por, ha hoz-zá mé-rem.

múl-ta fe-lül sem-mi még, És

nincs, a-mi fel-ér-je, Ez örök é-gi

a-ján-dék: Az Is-ten szent I-gé-je.

2. Itt rozsdá, moly, futó idő Elpusztít minden régít, És előbb-
utóbb romba dől, Mit ember keze épít. Múlik ég, föld, mint
rózsaszál, Elhervad hulló szirma, De az Ige, mint szikla áll, Úgy,
amint meg van írva.

3. Vált ezredévet ezredév, De soha el nem évül, Nem élhet az új
nemzedék E régi Ige nélkül. Hit, erő, béke, üdvösség, Mert nem
lesz soha másban, Megrendül bár a föld és ég, Mint Isten szent
szavában.

4. Szent Ige, te semmibe vett, Megvetett és lenézett, Hol az a
földi ismeret, Amely veled fölérhet? És van-e még más mene-
dék, Hogy lelkünk óvja, védje? Egy van csak, de ez egy elég: A
kegyelem Igéje.

5. Ha minden támasz romba dűl, S megragadod ez egyet, És vég-
re hozzá menekül A zúgó vészben lelked, Ó, milyen áldott helyre
jött! Ott talál békességet, És biztos, védett kikötőt, Hol vihar el
nem érhet.

6. Ott, mint a hattyú elmerül A tiszta tó vizében, Majd úszik
tovább, tollait Lemosva hófehéren. A legsötétebb szívet is Így
mossa hófehérre Ez élő, kristálytisza víz, A kegyelem Igéje.

7. Ó, zengjen néked szüntelen, Nagy Istenünk, a hála, Hogy szent
Igéddelel elvezetsz Az üdvösség útjára. Ki rátalált s övé e kincs,
Nem ismer szegénységet, S ki nem vehetné, senki nincs, Te drága
szent Igédet.

Johan Ludvig Runeberg (1804–1877)